

so stanovali nekaj kranjski knezi. Zdaj je tu sedež c. kr. okrajnega glavarstva. Podaljšajte zopet črto Savo znamujočo, in tu zraven naredite krožec s piko in zraven besedo Kranj, tako-le!

Že od Zaloga dalje smo videli na severu visoke, robate sivoskalne gore. To so bile Kameniške planine. Tu pa vidimo na severu in severozahodu celo vrsto takih snežnikov, to so Karavanke, med katerimi je Štorzec najvišji, 2263 m. Zaznamovajte ga tukaj s takim-le senčenjem in z imenom! Po soteski med njim in Grintovcem priteče Kokra s Koroškega in se tu pod Kranjem v Savo izliva. Tako-le jo narisajte!

Zdaj železnica ne zapusti Save. Malo preden dospemo na postajo Podnart, vidimo zopet rečico od leve se v Savo izlivati. To je Tržiška Bistrica združena z Mušenikom, kateri pod Ljubeljem izvira. Podaljšajte zopet tu črto Savo znamujočo! Tukaj ob meji Koroške pa naredite senčenje in zraven zapišite Ljubelj! Malo nižje tukaj, naredite mali krožec in zraven besedo Tržič. Od Kranja skozi trg Tržič čez goro Ljubelj pelje stara velika cesta na Koroško. Narisajte še ték Bistrice v Savo, tako-le!

Kmalu od Podnarta pelje železnica zopet na levo stran Save, ter pridemo v lično mestice, v Radovljico, kjer je sedež ondanjšega c. k. okrajnega glavarstva. Podaljšajte zopet tek Save, in naredite tu krožec s piko in zraven besedo Radovljica! Malo nad Radovljico priteče od zahoda Bohinjska Sava, ki se izliva v Dolinsko Savo. Na zahodu pa vidimo celo kopo belih snežnikov, med katerimi se vzdiguje orjaški Triglav. — Ako gremo od postaje Lesce po vozni cesti čez Dolinsko Savo proti zahodu, pridemo k Blejskemu jezeru, z otokom in lepo romarsko cerkvijo na sredi. Od tu jo krenemo k Bohinjski Savi. Po čezdalje bolj zoženi dolini med visokimi skalnatimi stenami ob tej Savi pridemo v Bohinjsko kotlino, kjer je precej veliko jezero, za kojim izvira Bohinjska Sava izpod Triglava. Tako-le narisajte tek Save in tukaj zraven s podolgatimi krožci Bohinjsko in Blejsko jezero, ter zapišite imeni! S takim-le senčenjem pa zaznamovajte Triglav in zapišite zraven imé!

Od Lesec naprej pelje železnica vedno blizu Dolinske Save, in letá dolga dolina se čez dalje bolj zožuje; na severu se vrsté Karavanke, na zahodu pa Triglavsko pogorje. Malo nad vasjo Kranjska gora pri Podkorenu pelje stara velika cesta na Koroško; po železnici se naprej peljaje pa vidimo izvir Dolinske Save. Slednjič se pripeljemo do trga Fužine in kmalu tam je meja Kranjske dežele, in prvi trg na Koroški strani je Trebiž. — Podaljšajte zdaj tako-le črto Savo znamujočo in tukaj zaznamovajte s krožcem trg Fužine, ter zraven zapišite imé!

(Dalje prih.)

D o p i s i .

Od Šent-Petra. Zahvala. Odbor, kateri je priredil v 27. dan januarja t. l. »Plesni Venček« v gostilni gospoda Ivana Špillarja v Št. Petru, je blagovolil iz čistega dohodka nekaj nakupljenega šolskega blaga tukajšnji ubogi šolski mladini podariti. Za ta dar izrekam vsem, kateri so se imenovane veselice udeležili v imenu ubogih učencev naj lepšo zahvalo.

M. Kalan,
nadučitelj.

Iz Studenega. Javno zahvalo izreka v imenu šolske mladine, kot tudi v svojem »Národni Šoli« v Ljubljani, katera je za mali dar tej šoli doposlala obilo pisarskega in risarskega blagá.

Voditeljstvo šole v Studenem v 27. dan januarja 1887. l.

Iz Dobropolja. Slavno društvo »Národna Šola« poslala je podpisanemu mnogo risank, pisank, risarskega in pisalnega orodja. Za ta obili dar se v imenu šolske mladine prisrčno zahvaljujem, zelec koristnemu društvu obilo podpornikov.

Ivan Zupanec,
učitelj.

Iz Kameniškega okraja. Znano je, da v našem okraji manjka še več šol. Nahajajo se še občine, ki niso nikamor všolane. Vender se v tem obziru v novejšem času precej dela. Obravnave so tako daleč dospеле, da se bode skoraj začela zidati šola v Radomljah, novo poslopje v Domžalah in v Dobo, nadalje na Homcu, pri sv. Trojici na Vrhpolji, v Šent-Ožbaldu, novo poslopje v Šmartinem, v Stranjah. Kakor smo vlni odprli novo šolo v Pečah, odprla se je letos in sicer 10. januarja enorazrednica v Trzinu. Teško so hodili trzinski otroci daljno pot v Mengeš, in mnogo jih še celó ni moglo hoditi. Prav potrebna je bila torej šola v Trzinu. To so spoznali Trzinci sami in so se prav vzgledno trudili, da so prej dokončali stavbo. Poslopje stoji ob okrajni cesti v Kamenik sredi vasi, tako da noben otrok (letos jih je okolo 70 obiskajočih) nima čez 10 minut hodá v šolo. Prav okusno je zidano in ima proti cesti mal cvetlični vrtec, za poslopjem pa prostor za drevnico. Vsi prostori v poslopju so dosti obširni in šolska soba je posebno prostorna in v vsem prav pravilno in lepo opravljena. Trzinci, mala občina, se lahko ponašajo s takim poslopjem. Kakó so veseli lastne šole, pokazale se je pri slavnosti njenega otvorjenja. Staro in mlado, zbralo se je po masi v šoli in pred šolo. Visoki mlaji s trobojnicami in streljanje možnarjev naznanjalo je vsi okolici slovesen dan. Po blagoslovljenji proglasil je s primernim govorom predsednik c. kr. okr. šolskega sveta, g. okr. glavar dr. K. Russ z živijo-klicem na presvitlega cesarja šolo otvorjeno. Okr. šolski nadzornik g. Žumer pozdravil je v daljšem govoru najprej »razupite« Trzince in jim čestital na lepem uspehu, pozdravil je novega gospoda učitelja ter mu na srce pokladal imenitnost stanú in velike in težavne učiteljeve dolžnosti in njegovo odgovornost. Slavnostni govor je mesto zadržanega g. dež. poslanca Kersnika prevzel g. Letnar iz Doba. Govor je bil prav lepo sestavljen. Potem izroči s primernim govorom g. nadučitelj Javoršek iz Mengeša šolsko mladino novemu g. učitelju, ki jo je potem pozdravil. Navzočih je bilo več gg. učiteljev iz okolice in dež. poslanec g. baron L. Lichtenberg, ki se je za to šolo posebno zanimal in Trzince tudi pri zidani zdatno podpiral. Po tej slavnosti zbral je krajni šolski svet vse goste v gostilnico g. Narobe-ta, kjer se je priredilo kosilo. Razume se, da se je tu mnogo napivalo in pelo in tudi čez 18 gld. nabralo za nakupovanje učil. Ta slovesnost ostala nam bode dolgo v spominu in mi le kličemo: *vivat sequens!*

Iz Ljubljane. Iz deželnega zbora v 30. dan dec. preteč l. (Dalje in konec.) Dr. Vošnjak pravi, da si je čuvsí barona Apfaltrerna uvod, takoj mislil, da bode zapel staro pesen, da se Bog zna kako Nemci stiskajo na Kranjskem. Pa gospod baron krenil je v prvo le na ogromne troške za ljudsko šolstvo, ki naraščajo vsako leto, vsaj za 10.000 gld. Res je to, a národna slovenska stranka ni tega zakona nikakor kriva, ravno liberalna stranka, ki danes toži o šolski postavi iz l. 1869., ona je to postavo sklenila. Postava ta pa določuje, da se morajo ustanoviti v vsakem kraji jednorazrednice, kjer je 40 za šolo godnih otrok, kakor hitro se to dokaže, potem je prisiljen deželni šolski svet in deželni odbor pritrčiti ustanovi jednorazrednice. Ko bi se to ne godilo, bilo bi proti tradiciji deželnega národnega zastopa, kateri hoče povsod kolikor moč širiti národno omiko. Zatorej se ustanovljajo na vseh krajih jednorazrednice, kjer je potreba. Baron Apfaltrern očital je našemu ljudskemu šolstvu, da uspehi niso povoljni. To ni res, in tej trditvi se mora odločno oporekati. Ogromna večina ljudskih učiteljev opravlja svoj posel jako vestno in kar se otroci v ljudski šoli naučé, je pač zadostno. Kdor v tej zadevi učiteljem kaj predbaciva, dela jim krivico. Pač pa se nalaga otrokom na jednorazrednicah preveč predmetov, posebno realij, in večja skrb naj bi se obračala na elementarne predmete, na veronauk, branje, pisanje in računstvo. Če pa že toži baron Apfaltrern, da je naše ljudsko šolstvo s predmeti preobloženo, da ne ustreza kmetskemu gospodarstvu, kaj pa hoče potem s poukom nemščine, če še za pravi, še menj temeljiti pouk v šolskih predmetih ne preostaja časa? Kaj bode naš kmetovalec z nemščino počel? Ali bode morda ž njo oral ali sejal? Kar je baron Apfaltrern nadalje trdil, da bi hotela národna stranka deželnega zbora posloveniti Kočevje, s tem, da se dovoli za prostovoljni pouk v drugem deželnem jeziku 600 gld., je to pač popolnem neosnovano. Slovenci privoščéjjo nemškimi Kočevcem popolnem njih naravni razvoj v svojem jeziku in po svoji národnosti. Ako se hočejo slovenski učiti, dobro, ako ne, tudi prav, a nikdar in za nobeno ceno ne bodo slovenski poslanci v to privolili, da bi se slovenski národ ponemčeval, da bi se preko slovenstva zidal nemški most do Adrije! Taki nameri branili se bodemo slovenski poslanci z vso odločnostjo.

Tožilo se je tudi, da se hoče po ranjem Hočevarji ustanovljena nemška meščanska šola v Krškem posloveniti. To ni res, pač pa so dosle od vseh občin krškega okraja, katere plačujejo na leto 3 do 4% doklade za učiteljstvo te šole in katera ne donša okrajnim občinam krškim

nikake koristi, naj ta šola preneha, ker jo itak učenci z dežele le slabo obiskujejo in le iz sosednje Štajerske dohajajo otroci v to šolo. Torej občine le zahtevajo, naj se ta šola opusti ali pa naj isto dežela prevzame. Uspehi na tej šoli res niso posebni, ker je pouk nemški, katerega večina učencev ne umeje. Ukrenilo se pa doslej o tej zadevi še ničesar ni.

Poslanec Dežman govori o srednjih šolah rekši, da srednješolci ne znajo dovolj nemški, da je pouk na ljudskih šolah le na videz (Scheinunterricht), da se nemščina ne sme riniti nazaj, za kar navaja v dokaz kneza Sapieho, ki je v galiskem zboru predlagal in dokazoval nujnost nemščine. Brez nemščine Slovenec še korporal ne bode. Deželni šolski svet kranjski svoje naloge nikakor ne izpolnjuje; naj bi gledal na to, da se v ljudskih šolah nemški uči. Vsaj na večrazrednicah naj bi se nemški poučevalo, ker le tedaj prišli bi Slovenci do znanja svetovnega jezika, sicer pa bodo podlegli.

Deželni predsednik baron Winkler pravi, da je bil res prav zadovoljen, da se je ustanovila nemška ljudska šola in da je istej želel najboljšega prospeha. Da bi prišli vsi nemški otroci v nemško mestno šolo, ne manjkalo bi jej učencev, ali mislilo se je morda od nemške strani, da ne bode morda v tej šoli dosti pouka v nemškem jeziku. Ne mestni zastop Ljubljanski, ampak deželni šolski svet nadzoruje to šolo, za katero so se izbrale najboljše moči mej kranjskim učiteljstvom. A pričela se je proti tej šoli neka agitacija, in tako ni mogla napredovati, kakor se je mislilo.

Poslanec dr. vitez Bleiweis-Trsteniški misli, da se nemščini ne godí nobena škoda, kajti v 3. in 4. razredu slovenskih razredov na gimnaziji so že slovenski dijaki nemščine popolnem vešč, in že v 1. razredu uči se kot obligaten predmet, poleg tega pa še več drugih predmetov nemški. Gotovo pa je, da so učenci slovenskega oddelka gimnazije nemščine dosti zmogljivi nego učenci na nemških oddelkih. Da se silijo otroci v šolo nemškega »Schulvereina«, ima svoj uzrok v tem, da so šolnine prosti in da dobivajo vsa učila zastonj, potem ni čuda, da revni stariši skušajo svoje otroke spraviti v šulferanjsko šolo, za katero pa se od nemške strani agituje pač preočitno še z nekim drugim podjetjem. Velika je skrb za nemške otroke, za slovenske otroke pa se nečejo gospodje brigati in vender je istih do 160 natlačenih v sv. Petra ozkih šolskih prostorih. Kranjski slovenski delavci ne iščejo večinoma zaslužka na Nemškem, pač pa na Hrvaškem, sploh po jugoslovanskih krajih. Na Nemško hodijo le Kočevci, ki deželi proučajo ogromne troške. Baron Apfaltrern zahteva, naj bi se slovenska deca že v jednorazrednicah učila nemški. Na Češkem pa se nečejo Nemci niti na srednjih šolah češki učiti. Gospodje nemški poslanci deželnega zbora pač mislijo, da se z nemštvom pride do neba, drugi jeziki pa vsi nič ne veljajo. Zato je vse očitiranje od nemške strani proti slovenskim ljudskim šolam le golo zabavljanje na slovensko narodnost. In družega nič ni in to ostane.

Poslanec učit. Stegnar pravi, da je vsa zadeva, v kolikor so se dotikali govorniki nasprotno stranke, res smešna. Baron Apfaltrern očital je slovenskim ljudskim učiteljem kranjskim, da zanemarjajo svojo dolžnost, očital torej nedelavnost, da so zanikrni, da otroci, došli iz ljudskih šol, ničesar ne znajo, ne pisati, ne brati, računati pa že celó ne, v drugih predmetih za praktično življenje pa nič. Dalje je slovenskim učiteljem tudi predbacival, da za nemški pouk ničesar ne storé na jednorazrednicah. Torej cela tropa neopravičenih predbacivanj. Zakaj? no zato, ker je učiteljstvo slovensko. Pač je umestno vprašanje, pod katerim nadzorstvom se nahajajo slovenski učitelji. Ne pod nadzorstvom deželnega zbora kranjskega, pač pa pod nadzorstvom deželnega šolskega sveta indirektno, direktno pa pod nadzorstvom okrajnih šolskih nadzornikov, kateri so ostali večinoma isti, kakor v prejšnji dobi in kateri gospodje gledajo z vso pozornostjo le na to, da se nemščini na ljudskih šolah v Kranjski gotovo ne zapró vrata. Zato pa ti gospodje tudi točno skrbé, da se gotovo pričné poučevati nemščina v čveterorazrednicah, akoravno se to s pedagogičnimi načeli ne ujema, gotovo že v prvem razredu. Ozirati se je treba tudi na to, koliko predmetov ima ljudski učitelj na jednorazrednicah. Da pri tolikem številu ne preostaja dosti časa za pouk v nemškem jeziku, je pač razumno, dasi slovenski učitelji za pouk v nemščini vestno skrbé, seveda le v tej meri, da se ne krati pouk v drugih predmetih. Iz meščanske šole na Krškem se nemški jezik nikakor neče iztirati. Osnova bi se uredila prav lahko tako, da ni na kvar nemščini, a mogoče bi bilo po pouku nekaterih predmetov v slovensčini dati učencem res tako podlogo, da bi se v kratkem mogli priučiti nemščini. Po sedanjem učenem načrtu uče učitelji na meščanski šoli na pr. povestnico v nemškem jeziku, a učenci, kateri jezika ne razumejo, nimajo nikake koristi od tega pouka. Nič se ne bode grešilo proti ustanovi nemške meščanske šole, ako se tudi nekaj predmetov poučuje v slovenskem jeziku, kajti tem načinom bi se utegnili šolarji tamošnji res naučiti nemškega jezika, in le to je nameraval ustanovnik. Ostane li meščanska šola na Krškem taka, kakor doslej, potem je, kar je bila, samo »Sprachschule«, a

do višje omike učencev svojih nikdar dovela ne bo. Baron Apfaltrern je malo laskavo omenjal društva »Národne Šole«, katero obstoji že 16 let in katero ima le namen, podpirati národno ljudsko šolstvo na Kranjskem s tem, da podpira revne učence ljudskih šol z najpotrebnejimi učili. Društvo »Národna Šola« je zgolj blagotvorno društvo in se ne umešava ni najmanje v politiko. Pozneje se je za »Národno Šolo« ustanovil takozvani »Schulpfennigverein«, katero društvo je po svojih pravilih trdilo, da mu je le mar za šolstvo, a šlo je pri tem društvu le za »Hetz« kajti za tem društvom skrivali so se vse druge vrste nameni. Poslanec Stegnar okončuje, da kar se daje »Národni Šoli« od strani dežele, to vrača »Národna Šola« v obili meri nazaj. Govornik priporoča prošnjo društva »Národne Šole«.

Poslanec Kersnik pravi, da je pri zadnjem zasedanji deželnega zbora, ko je šlo za dovoljenje aktivnih doklad ljudskim učiteljem na jednorazrednicah omenil, da imajo učitelji tudi skrb cepiti in širiti mej národom čitanje slovenske knjige. Danes je gosp. Dežman z ozirom na njegov izrek povprašal, kako je s slovensko knjigo in kako slabo urejena da je. Ker se bo de ta neutemeljena trditev gotovo v kratkem brala po vseh Dunajskih nemških časopisih Dežmanove stranke, zdi se govorniku potrebno opomniti, da ako se sodi slovensko slovstvo po množini národa, prekosil ga je doslej le danski in švedski národ, torej stoji slovenski národ na jako lepem stališči.

Poročevalec profesor Šuklje pravi, da je poročevalec finančnega odseka v jako čudnem položaji pri današnji razpravi. Zagovarjati bi imel številke normalno-šolskega zaklada, a dasi je debata trajala že tri ure, vendar nobeden govornikov ni številik, kakor so nastavljene v proračunu, omenil, niti govoril proti jedni ali drugi točki tega zaklada. Spodtikal se je baron Apfaltrern nad ogromnimi troški za ljudsko šolstvo, vprašati je, kdo je tolike troške zakrivil? Národna stranka gotovo ne; kjer se je ustanovila ali razširila kaka ljudska šola, zgodilo se je to zmirom v zmislu državnega šolskega zakona z dné 24. maja 1869. l., in če se je ugovarjalo proti razširjenju, storila je to zmirom národna stranka, ne somišljeniki barona Apfaltrerna. Baron Apfaltrern je tudi trdil, da se ljudske šole premalo ozirajo na potrebe kmetskega stanu, istina je i profesor Šuklje pravi, da je tega mnenja, čudi se pa, da baron Apfaltrern, ko je bil vendar ud državnega zbora in je še zdaj ud gosposke zbornice, ni nikdar tožil o tem na merodajnem mestu v državnem zboru, ko se je po dolgi razpravi izcimila pohlevna šolska novela 2. maja 1883. l. Baron Apfaltrern in Dežman sta potem tožila, da se premalo učí nemščine v ljudski šoli. To se vidi, koliko vpliva politična strast na zdravo mišljenje. Čudijo se ti gospodje, da otroci slovenskih jednorazrednic nemški ne znajo. Kot pedagog mora se vsem srcem pritrjevati slavnemu pedagogu, ki učí: »Die Schriftsprache der Jugend erobern, das ist das Hauptziel«. Tako misli tudi národna stranka, ona hoče, da se mladina dobro priučí materinemu jeziku in da zna v njem logično misliti, to je glavni smoter ljudske šole. Sploh pa je vprašanje, je li nemščina vsem Slovencem res tolikanj potrebna, kadar gredo iz dežele. Národna stranka dobro vé, da bi bilo neznanje nemškega jezika slovenskim rojakom, kateri hote dospeti v višjo socijalno kategorijo, na kvar, a národna stranka je bila zmirom in bo de zoper to, da bi se nemški jezik gojil na škodo materinemu slovenskemu jeziku. Gospod Dežman debatuje za znanje in učenje nemščine vsako sesijo z drugo osebo. Najprvo je pritiral v zbornico kuharico, potem krošnarja, naposled danes celo korporala, rekši, da naši slovenski rojaki v avstrijski armadi ne bodo dospeli do nikake šarže. Profesor Šuklje konstatuje iz statističnih dat o zadnjem naboru, da se je branje in pisanje nemščine po vsej Avstriji najbolj na Kranjskem pomnožilo.

Potem se preide v podrobno razpravo.

Gledé znanih 600 gld. za pouk v drugem deželnem jeziku v proračun ustavljenih nasvetuje Dežman, da naj se predružači naslov in naj se deželnemu odboru tudi za to točko dovoli »revirement«.

Poročevalec profesor Šuklje prenapredbi ugovarja, naznanjajoč, da se je nemškega pouka neobligatnega udeležilo 772 otrok, slovenskega pa 201 otrok. Da bi se pa dal deželnemu odboru revirement v tej zadevi, porabil bi lahko vseh 16.588 gld., kateri še preostajajo iz normalno-šolskega zaklada. Pri glasovanji se predlog Dežmana odkloni in odobré vse posamezne točke normalno-šolskega zaklada tudi v tretjem branji.

— Iz seje c. kr. deželnega šolskega sveta v 27. dec. preteč. l. Na vprašanje okrajnega šolskega sveta v Kameniku, ali se pod zaznamkom »mesta« v §. 17. dež. postave z 29. aprila 1873. l. št. 21 razumeva le mesto, ali šolski okraj, odgovarja se, da iz vseh drugih krajev (razun iz mest in trgov) otroci morajo hoditi v vsakdanjo šolo do 12. leta in potem v ponavljalno šolo do izpolnjenega 14. leta. Ako pa stariši želé, da otroci hodijo do 14. leta v vsakdanjo šolo, takim pa potem ni treba hoditi v ponavljalno šolo. — Poročilo o stanji srednjih šol

na Kranjskem za 1885/86. l. se predloži na višje mesto. Potem se reši več pritožeb o šolskih zamudah in prošenj za nagrade in podpore.

— Iz seje mestnega zbora Ljubljanskega izvemo, da je mestni zbor po večini glasov za novo zgrádo I. mestni ljudski šoli po mnogih obravnava h vendar užé konečno odbral prostor na »starem živinskem trgu« pri Kravji dolini ne daleč od c. k. učiteljšča.

— **Prošnja za pisateljsko podporo „Drobtinice“.** »Kdaj izidejo zopet Drobtinice? — Kakor hitro se zopet dosti gradiva nabere.« S tem zaupanjem izšel je zadnji — dvajseti — letnik »Drobtinice« med slovenski svet l. 1869. Med drugim povelečevale so takrat tudi zlato mašo sv. Očeta Pija IX. in odlikovale so se po vredništvu zadnjega svojega vrednika, preč. gosp. kan. **Fr. Kosarja**, v onem duhu in v oni zanimivosti, kakor prejšnji letniki. A mnogi zadržki, največ opravila vrednikova, ovirala so nadaljevanje »Drobtinice«. Bilo je to v veliko škodo našemu slovstvu, v škodo našemu narodu. »Branje „Drobtinice“ je našemu ljudstvu, tako priljubljeno, kakor le malokatero druge knjige«, pisal je zadnji vrednik in to ni bilo resnično samo pred dvajset leti, ampak je še vedno. »Drobtinice« so še vedno slovenskemu narodu izmed vseh knjig skoro najbolj priljubljene; bere jih staro in mlado, bere jih zlasti učeča se mladina, berejo jih v kmetijskih hišah, — le škoda, da jih je tako težko dobiti na posodo, še teže pa na prodaj.

»Katoliška družba za Kranjsko« je izdajala do sedaj in darovala svojim udom glasilo z imenom »Glasi«. Tudi ti so dospeli do 20. zvezka. V zadnjem zvezku piše vrednik njihov: »Katoliško glasilo, ki bi ne bilo samo od danes do jutri na mizi katoliških čitateljev, ampak jim vsaj za nekaj dalje časa dajalo dušne hrane, jih spodbujevalo in poučevalo, je nam Slovincem gotovo potrebno. Res je, v tem malem obsegu, kakor ga imajo »Glasi« sedaj, ne morejo povedati mnogo. O, kako bi si želel izdajatelj, da bi s pomočjo vnetih in blagih Slovencev zamogel razširiti jih in zboljšati, da bi vsakdo z veseljem prijel za vsakoletno darilo katoliške družbe in še z večim veseljem položil jih iz rok! Kot vzor so mi pred očmi »Drobtinice«, tako potrebne nekdanj, tako vrlo pisane in vredovane. In dandanes niso manj potrebne; zlasti berila za mladino ter za družine potrebujemo.«

Te želje so se podpisane mu spolnile, ko je odbor »Kat. družbe« dné 13. t. m. sklenil, da bode izdajal in nadaljeval »Drobtinice« na mestu »Glasov«, in je njihovo vredovanje, kakor do sedaj »Glasov«, podpisanemu izročil. Nekateri potrebni koraki za izdavanje so se že storili.

»Namen tega letnika je medsebojno priobčevanje takih spisov, ki zamorejo pospeševati verno in pravno omiko narodovo spleh, vzgojevanje mladine pa še posebej.« Ta namen pok. vladika Slomška ostal bode i novim »Drobtinice«, kakor većinomoma tudi vsebina in notranja vravnava, — seveda z ozirom na sedanje razmere in potrebe.

Ker so nekdanje »Drobtinice« zlasti zaradi raznovrstnih spisov tako zanimive in priljubljene, zato prosim vljudno in ponižno vse prijatelje nekdanjih »Drobtinice«, te najlepše cvetke Slomšekove, da bi pomagali s svojimi spisi nadaljevati dostojno takó koristno delo. »Drobtinice« so postavile mnogim možem spomenik, ki jih je otel pozabljivosti in nam kliče glasno: Slovinci, take može posnemajte! Životopisov si želé v prvi vrsti tudi nove »Drobtinice« in poleg teh želé si mičnih pesmic in nedolžnih kratkočasnic, pripovedi in prilik, pa tudi podučnih spisov, zlasti o vzgoji.

Naj bi duh pokojnega slovenskega vladika in učenika, duh Slomškov, obudil mnogo prijateljev tudi novim »Drobtinice«, da bi mogle kmalu razveseliti in poživiti milo našo domovino! Doneski, prašanja in nasveti naj se blagovoljno pošljejo za letošnji tečaj podpisanemu vredniku vsaj do konec aprila.

V Ljubljani, dné 24. januarja 1887.

Dr. Fr. Lampe,
v *Marijanišči.*

— Gospod knezoškof Ljubljanski dr. Misija je prevzel pokroviteljstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

— Prva polovica šolskega leta 1886/87. so tukajšnje srednje šole in c. k. učiteljšči sklenile v soboto v 12. dan t. m.

— Na Kranjskem je zdaj šol: javnih ljudskih 276, šol za silo 34 in 15 zasebnih, vkup tedaj 325 šol s 560 razredi.

Premene pri učiteljstvu.

Na Kranjskem. G. Jan. Pipan je postal def. nadučitelj v Črnem Vrhu; na II. uč. mesto tu pa je za trdno postavljena gspđ. Gabrijela Gogala, bivša učiteljica v Gradcu na